

עפ"ג 13567/09/17 - מדינת ישראל נגד א ב

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל

עפ"ג 13567-09-17 מדינת ישראל נ' א ב (אסיר)

מדינת ישראל

המערער

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

א ב (אסיר)

המשיב

על-ידי ב"כ עו"ד לורה בר-אלון

פסק דין

סגן הנשיא י' נועם:

1. לפנינו ערעור המדינה על גזר-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ד' ש' גבאי-ריכטר) בת"פ 42186-10-16. בהכרעת-דין, שניתנה ביום 20.4.17, על-יסוד הודאתו של המשיב בעובדות כתב-אישום מתוקן, הורשע המשיב בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה - לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); בשתי עבירות גניבה - לפי סעיף 384 לחוק; ובעבירה של החזקת רכוש החשוד כגנוב - לפי סעיף 413 לחוק. בגזר-הדין, שניתן ביום 26.7.17, נידון המשיב ל-12 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הורה בית-משפט קמא על הפעלת שני מאסרים על-תנאי שנגזרו על המשיב בת"פ (י-ם) 23237-08-13, האחד בן שבעה חודשים והשני בן שלושה חודשים. בית-משפט קמא קבע, כי "שני המאסרים המותנים יהיו בחופף זה לזה, ואולם הם יצטברו למאסר הנוכחי, כך ש-8 חודשים יצטברו והשאר יחפפו, כך שבסה"כ ירצה 20 חודשי מאסר מיום מעצרו". בנוסף הוטל על המשיב מאסר על-תנאי.

יוער, כי בגזר-הדין נפלה שגגה, בכך שמחד-גיסא נקבע, כי שני המאסרים על-תנאי המופעלים (של שבעה חודשים ושל שלושה חודשים) ירוצו בחופף זה לזה; אך מאידך-גיסא נקבע, שתקופה של שמונה חודשים מהמאסרים על-תנאי המופעלים יצטברו למאסר של שנה, ויתר התקופה תחפוף לו. איש מהצדדים לא התייחס בדיון בערעור לטעות זו ולנפקותה.

2. על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, העומדות ביסוד ההודאה וההרשעה, התפרץ המשיב ביום 25.10.16 בשעה 17:20 לדירה ברחוב המאירי בירושלים, על-ידי פתיחת דלת הדירה באמצעות מפתח שמצא המשיב בארון

חשמל של הדירה. המשיב גנב מהדירה רכוש, ובכלל זה שני שעונים ובגדים. שעה קלה לאחר מכן התפרץ המשיב לדירת מגורים ברחוב השושנה בירושלים, גם הפעם באמצעות מפתח הדירה שהונח על-ידי הבעלים של הדירה בארון החשמל. מדירה זו גנב המשיב שעון יקר ערך. לאחר שיצא מן הדירה האחרונה, נתפס המשיב על-ידי בנו של בעל הדירה, כשבידיו הרכוש שנגנב משתי הדירות וכן רכוש נוסף החשוד כגנוב.

3. המשיב הנו יליד 1964 ולחובתו 16 הרשעות קודמות, רובן ככולן בעבירות רכוש, שבגינן ריצה מאסרים בפועל לתקופות ממושכות. בעשור האחרון נידון המשיב למאסרים ממושכים, פעם אחר פעם, בגין עבירות של התפרצות, גניבה ועבירות נוספות. ביום 15.2.07 נידון המשיב לתקופת מאסר כוללת של 20 חודשים; ביום 4.3.09 הושת על המשיב מאסר, לרבות הפעלת מאסרים על-תנאי, לתקופה כוללת של 48 חודשים; ביום 1.11.11 נגזר דינו של המשיב, אגב הפעלת מאסר על-תנאי, למאסר כולל של 30 חודשים; וביום 8.9.14 הוטל על המשיב עונש מאסר, אגב הפעלת מאסר על-תנאי, לתקופה של 44 חודשים. המשיב שוחרר ממאסרו האחרון ביום 17.7.16, וכשלושה חודשים לאחר מכן, ביצע את העבירות הנדונות בערעור זה.

יצוין, כי המשיב חולה איידס, ובמסגרת הערעור נתאפשר לסנגורית להמציא אישורים רפואיים על מצבו הרפואי והטיפול שהוא מקבל בין כותלי הכלא. על-פי מסמך רפואי מיום 18.9.17, מהפסיכיאטר המטפל במשיב בכלא "רימונים", עולה כי המשיב הוא נשא HIV המקבל טיפול בשני "קוקטיילים". לדברי הפסיכיאטר, המשיב מאוזן מבחינה נפשית, שיפוטו תקין ואין עדות למצב פסיכוטי.

4. בגזר-דינו קבע בית-משפט קמא, כי יש לראות את שתי ההתפרצויות כ"אירוע אחד" לצורך הבניית הענישה, בשל סמיכות הזמנים ושיטת הביצוע הדומה. באשר למדיניות הענישה, החליט בית-המשפט קמא לאמץ את מתחם הענישה שנקבע ברע"פ 7683/13 פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.14), "שם נקבע מתחם ענישה שבין 12-24 חודשי מאסר בנסיבות דומות לשלנו" (כלשון בית-משפט קמא). לפיכך, החליט בית-משפט קמא "לאמץ את מתחם הענישה שנקבע בהלכת פרלמן". יוער, כי בעניין פרלמן נקבע שמתחם הענישה בגין מקרה אחד של התפרצות וגניבה נע בין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר, ובית-משפט קמא החליט לאמץ למעשה את המתחם על שתי התפרצויות וגניבות שבוצעו ברצף. בכל הנוגע לעונש המתאים, התייחס בית-משפט קמא, מחד-גיסא - להרשעותיו הקודמות הרבות של המשיב בעבירות רכוש ועבירות אחרות; ומאידך גיסא - להודאה, לנטילת האחריות ולעובדה ש"תנאי המעצר אינם מועילים למצבו הבריאותי". בנסיבות האמורות סבר בית-משפט קמא, כי "יש למקם את הנאשם במרכז המתחם". דא-עקא, שבגזר-הדין הטיל בית-משפט קמא עונש מאסר בתחתית המתחם, קרי - 12 חודשי מאסר,

וככל הנראה גם בכך נפלה שגגה.

5. המדינה מלינה בערעורה על קולת העונש. לטענתה, שגה בית-משפט קמא בקביעת מתחם הענישה ההולם, בכך שקבע מתחם אחד ביחס לשני אירועים שונים; בכך שבקביעת המתחם לא נתן ביטוי לריבוי המעשים ולנסיבות ביצוע העבירות; בכך שהחליט להטיל על המשיב עונש במרכז המתחם ולא ברף העליון, זאת למרות עברו הפלילי המכביד של המערער; ובכך שעל אף קביעתו כי יש למקם את עונשו של המשיב במרכז המתחם, השית עליו עונש ברף התחתון של המתחם שקבע.

6. ב"כ המשיב גורסת, כי אין עילה להתערב בגזר-דינו של בית-משפט קמא, הואיל וגזר-הדין מאוזן ולא חורג ממדיניות הענישה הראויה. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הדגישה ב"כ המשיב כי העבירות בוצעו ללא כל תחכום או הכנה מוקדמת, וכי בעת תפיסתו הוכה המשיב על-ידי בנו של בעל הדירה. כן ציינה, כי אין עילה להתערב בעונש לאור מצבו הבריאותי הקשה של המשיב. ב"כ המשיב מציינת, כי היה מקום לראות את שני האישומים כ"אירוע אחד", לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם; והיא לא חלקה על המתחם שנקבע על-ידי בית-משפט קמא, קרי - מאסר הנע בין 12 חודשים לבין 24 חודשים. לגרסתה, לנוכח הפעלת המאסרים על-תנאי, העונש הכולל של 20 חודשי מאסר בפועל הנו מאוזן ומידתי, ואין עילה להתערב בו; ומכל מקום, לא נפלה בגזר-הדין טעות מהותית, והעונש שנגזר אינו סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. כאמור, הגישה ב"כ המשיב לאחר הדיון מסמכים שהתקבלו מהגורמים הרפואיים בשב"ס, אודות מצבו הרפואי של המשיב והטיפול שהוא מקבל כיום בין כותלי הכלא. במהלך הדיון ציין המשיב, כי מעת לעת מצבו הרפואי מתדרדר והוא מתאשפז, לסירוגין, בבתי-חולים לקבלת טיפול. הרופא המטפל במשיב במסגרת הכלא מסר בדיווח בכתב, כאמור, כי המשיב מטופל תרופתית על-ידי שב"ס באמצעות קוקטייל של שתי תרופות.

7. כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה ברמה קיצונית מרמת הענישה הראויה.

8. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מקנה כי אכן העונש שהושת על המשיב נוטה לקולא, אך לנוכח מכלול הנסיבות אין מקום להתערב בו.

אין צורך להכביר מילים על חומרת העבירות של התפרצות לדירת מגורים וביצוע גניבה, שהמשיב

הורשע בביצוע. הערך המוגן על-ידי עבירות אלו הוא השמירה על קניינו של הפרט וההגנה על פרטיותו וביתו וביטחונו האישי. העונש המרבי שנקבע בגין העבירה של התפרצות למקום המשמש למגורים במטרה לגנוב הוא שבע שנות מאסר, והעונש המקסימאלי שנקבע בצד עבירת גניבה עומד על שלוש שנות מאסר. כבר נפסק, לא אחת, כי עבירות אלו חמורות, לא רק בשל הנזק הרכושי-כלכלי, אלא גם בשל הנזקים הנלווים של עוגמת נפש ותחושות של חוסר ביטחון וחוסר אונים, כאשר החדירה מתבצעת ל"תא האישי-משפחתי השמור ביותר של אדם" (ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אוזנה (31.12.08)). באשר למדיניות הענישה הנוהגת, המהווה אמת מידה בקביעת מתחם הענישה ההולם, הרי שבגין עבירה של התפרצות לדירת מגורים וביצעו גניבה מתוכה מוטלים עונשי מאסר בפועל, במנעד רחב וגמיש, הנעים בין תקופה של מספר חודשים בודדים, ובמקרים המתאימים אף בעבודות שירות, ועד לתקופה של שנה-שנתיים (ראו והשוו: ע"פ 370/14 אלכס סלפית נ' מדינת ישראל (25.8.14); רע"פ 6163/06 סאלם אבו סבילה נ' מדינת ישראל (20.8.06); רע"פ 5374/09 פליקס שוורץ נ' מדינת ישראל (6.9.09); רע"פ 7683/13 דוד פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.14); רע"פ 2423/15 אליעד גולדנברג נ' מדינת ישראל (8.4.15); עפ"ג (י-ם) 27721-03-14 מדינת ישראל נ' איתמר בן אבו (8.5.14); עפ"ג (י-ם) 23982-02-15 נחמן מימוני נ' מדינת ישראל (11.2.16); עפ"ג (ב"ש) 37682-03-13 דמטרי גרניק נ' מדינת ישראל (20.10.13); ועפ"ג (י-ם) 34158-02-14 בן יעיש נ' מדינת ישראל (4.12.14)).

אכן, נפלו טעויות בגזר-דינו של בית-משפט קמא, הן בכך שנקבע כי עונשו של המשיב יעמוד באמצע מתחם הענישה ההולם שקבע בית-משפט קמא, אך נגזר עונש ברף התחתון של המתחם; והן בהוראות הסותרות שניתנו בדבר אופן הפעלת המאסרים על-תנאי, כפי שצוין בפתיח לפסק-דין זה. עם זאת, לא מצאנו להתערב בגזר-הדין, ולהחמיר בעונש, כמבוקש על-ידי המערער.

מבלי להביע עמדה בשאלה, האם היה מקום לראות את שתי ההתפרצויות "כאירוע אחד" לצורך קביעת מתחם הענישה, או שני אירועים; ומבלי לקבוע מסמרות בדבר מתחם הענישה שנקבע על-ידי בית-משפט קמא, סבורים אנו כי העונש הכולל שהוטל על המערער, לרבות הפעלת המאסרים על-תנאי, דהיינו - מאסר לתקופה כוללת של 20 חודשים, הוא אמנם עונש מקל ביחס לעברו הפלילי המכביד של המשיב, אך אינו סוטה ברמה קיצונית מהעונש הראוי, באופן המצדיק את התערבות ערכאת הערעור; ובפרט לנוכח המחלה הקשה שבה לקה המשיב, אשר בעטייה תנאי המאסר בעניינו מכבידים יותר ביחס לנאשמים אחרים.

9. על-יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה.

מזכירות בית-המשפט תמציא עותקים מפסק-הדין לב"כ הצדדים ולשירות בתי-הסוהר.

ניתן היום, כ"ג באייר תשע"ח, 8 במאי 2018, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

אלי אברבנאל, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, סגן נשיא